

Előfizetési feltételek:
helyben házhoz hord-
va vagy vidékre postán
küldve
Egész évre 6 ft — kr
Fél évre 3 ft — kr
Negyedévre 1 ft 50 kr

Hirdetések díja:
□ centiméterenként 3
kr. Kereskedők és gyá-
rosok külön árkedvez-
ményben részesülnek.
Bélyegdíj 30 kr.

Nyiltár sora 20 kr.

KÖZÉRDÉK

POLITIKAI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI LAP.

Szerkesztői Iroda
és
Kiadóhivatal:

CIRNER és LINGNER
Főter 38. szám alatt,
hova úgy a lap szelle-
mi részét illető köz-
lemények, mint az
előfizetések és
hirdetések bér-
mentesen küldendők.

Kéziratok nem adat-
nak vissza.

Megjelenik hetenkint kétszer: csütörtökön és vasárnap.

Kulturháborusdi.

— A papi paragrafus. —

Budapest, június 18.

A fekete sereg — ez uttal vajjon hányadszor? — a magyar szabadelvűségnek megüzente a kulturharcot. Az ultramontanok bécsi közlönye odafenn jósolja véres betűkkel, Esterházy Miklós Móricz gróf idelelenn, népgyűlésen hirdetői izgató szavakkal, hogy nem kell az egyházpolitikai béke: éljen a kulturháboru! A közvetlen alkalmat erre a legújabb hadüzenetre a kuriai biráskodásról szóló törvényjavaslat szolgálta nekik. El vannak tökélve, hogy megbuktatják a javaslatot a főrendiházban, vagy ha egészen nem sikerül, legalább kiirtják belőle azt a szakaszt, a melyet németországi mintára (Kanzel-paragraph) nálunk röviden papi paragrafus-nak kereszteltek el. Szól pedig ez a szakasz arról, hogy érvénytelenné válik a képviselőválasztás eredménye, ha annak létrehozásában akár papi, akár világ személy oly eszközökkel folyt be, melyek a vallási dolgokkal való agitáció jellegét viselik magukon.

Zichy Nandorék és több-kevesebbé nyílt segédesapataik, midőn a kuriai biráskodást egyre sürgettek, bizonyára nem is álmodtak arról, hogy a választások tisztasága és szabadsága czimén a szabadelvűség éber öre egyes papoknak különösen a nemzetiségi vidékeken tapasztalható lelketlen vallási izgatását is bele fogják vonni a választási tiltó akadályok sorába. A néppártnak és nemzetiségi túzó társainak persze csak egy olyan törvény kellett volna, mely a közigazgatás közegeit lehetőleg eltiltsa a választásra való mindeunemű befolyástól (hiszen az már eo ipso esupa „pressio“ és „korruptio“) és általában az ellenzéknek biztosítson mindenféle előnyöket, a kormánypárti jelöltek győzelmét pedig tisztán a véletlenre bizza. Oda lyukadt volna ki a kuriai biráskodás, ha az ő eszük járása szerint csinálódik az új törvény.

Azoknak pedig, akik ezt a sokat sürgetett javaslatot koncepiálták, szerencsére volt annyi sütnivalójuk, hogy a papi izgatásról nem feledkeztek meg. Ez által pedig — készséggel el-

hisszük a „Vaterland“-nak, meg az „Alkotmány“-nak — a néppártra nem igen kedvező napok virradtak; arra a pártra, melynek a heccekzkaplások korlátlan agitációja adta volna meg nem is annyira a választási győzelem lehetőségét, mint inkább kényelmes módját annak, hogy reviziós izgatásaikkal választáskor lángborítsák az ország egy részét. Ez a láng aztán a legféltelenebb vallásháborút jelentené, melyre igazán ráillenék a kulturharcz elnevezése.

Ezt az országháborító, nemzetgyön-
gítő háborút a papi paragrafus is hi-
vatva van lehetetlenné tenni. Célja nem
lehetett — és hatása nem is lesz —
az, hogy a néppártot kiirtsa; ezt majd
idővel a választók többségének józan-
sága és hazafias érzése végzi el. A papi
paragrafus hivatása: lehetőleg meg-
óvni Magyarországot oly fe-
lekezeti harcoktól, melyekhez
képest a klerikálisoktól hirdett leg-
újabb hadjárat csak afféle szegényes
kulturháborusdi.

Ha ezt el akarják játszani a főrendi-

TÁRCZA.

Ha majd egykor válni kell . . .

Ha majd egykor válni kell
S megkondul az óra,
Áhitattal készülök
A nagy búeszóra.

Kik ott lesznek körültem,
Vigasztalva folyvást,
Látni fognak arczomon
Idvezült mosolygást.

A ki földi útait
Becsülettel járta,
Hogy is nezne szomorun
Egy dicsőbb világra?

Csupán egyre kérem én
A kik ottan lesznek;
Az Isten is megáldja,
Velem nagy jót tesznek.

Gyermekemet ne hozzák
Betegágyam mellé,
Lassan elhülő szívem
Nyugalmát nem lelné.

Elgondolnám, hogy, ha majd
Szemeit nem látom,
Mi lehet szép oda fõnn
Messze túlvilágon?

Ha már többre nem hevit
Ajkán a lehellet,
Milyen hideg lehet ott,
Isten trónja mellett!

Jaj, ha többre nem látom
Ezt az angyalorczát,
Koldus-szegény lesz nekem
Az egész mennyország!

Szabó Jenő.

Orgona-ág . . .

— Ita Gottier Lajos. —

Amint ott sétálnak ketten, a széles kerti
uton a nagylevelű ribizskebokrok közt, a
férfi olyan szenvedélyes, mohó vágygal ne-
z a szép asszony kipirult arczába, ahogy csak
egy türelmetlen szerelmes tud nézni.

— Igazán, Leórey, hazudnék, ha azt mon-
danám, hogy nem vártam nyilatkozatát. Már
rég ösmerem érzelmeit és mindig örömmel
gondoltam arra, hogy szeret. Nemesak a
hiúságonnak esett az jól, a szívemnek is,
s most mégis jobb szeretném, ha nem nyi-
latkozott volna es maradna minden a régiben.
Az az önzetlen, meleg, őszinte barátság,
mely közöttünk évek óta fennáll, most meg
van zavarva.

— Azért van megzavarva, mert feleségül
akarom venni? S a férfi ideges mozdulattal
nyul sugár fekete bajszához, míg olajbarna
arczából csak úgy villog két sötétke szemé.

Akkor többre becsüli barátságomat, mint
óhajtánám, folytatja kelleltenül nevetve s
lovagkorbácsával leüt egy sárga pillangót,
mely ingerkedve röpked előttük.

— Értsen meg, Leórey. Én nem akarok
másodsor férjhez menni. Sem magához,
sem máshoz, soha az életben. Szól az asszony,
s míg beszél, rá emeli okos, barna szeméit
a férfira.

— Ezt szokták mondani azok, akik . . .
(itt nehezen jött a szó ajkaira, de aztán
mégis csak kinyögte valahogy, nagy keser-
vesen) akik . . . kikoszarazzák a kérőjüket.

— De az sem felelhet másképp, aki csak-
ugyan nem akar férjhez menni. Kérem, ne
legyen igaztalan hozzám. Olyan megelége-
dett, nyugodt életem van szegény férjem
halála óta, akivel — hisz maga tudja leg-
jobban — sohasem voltam boldog, hogy nem
elvezhetem eléggé a jelent. Független, sza-
bad vagyok. Más kötelességem nincs, csak
a lányomat szeretni és fölnevelni s ez ki-
tölti egész életemet. Lassa, ha feleségül
mennék magához, megrövidíteném gyerme-
kemet a szeretetben, akkor már csak félig
volnék az övé, ha ugyan egészen le nem
foglalna egy ilyen szenvedélyes, fiatal férj,
mint maga, akihez — csak valljuk be őszin-
tén — harminczöt évemmel vén asszony is
vagyok a maga harminczhat esztendeje
mellett.

házbán, a szabadelvűek azt mondják: tessék, állunk elébe; a kuriai bírászkodásból azért is törvény lesz!

Már a papi paragrafusért is — ha másért nem — a javaslat megérte, hogy a „haldokló képviselőház“ utolsó erejét pazarolja reá . . . a kívánt eredménynyel.

A kereskedelemügyi m. kir. miniszter az államépítészeti hivatalok személyzeti létszámába Schwarz Dezső déli vasúti segédmérnököt kir. segédmérnökké nevezte ki, és szolgálattételre az alsófehérvármegyei kir. építészeti hivatalhoz osztotta be.

A nagyenyedi ev. ref. egyházmegye közgyűlése.

Folyó hó 18-án a nagyenyedi ev. ref. egyházmegye közgyűlést tartott, melynek kiválóan ünnepélyes színt a megelőző millenáris istentisztelet, legfőbb érdekességet pedig az a körülmény adott, hogy esperesválasztás is volt a napirendjére kitérve.

Ugyanis ez év elején az egyházmegye köztisztviselőiben álló esperese, Sándor János miriszlói lelkész, a miatt, hogy közte es a központi igazgató-tanács közt nevezetes vélemény-eltérés állott be, s önértékében is sértve érezte magát: lemondott mintaszerűen viselt esperesi hivataláról. S e lemondást még akkor sem volt hajlandó visszavonni, mikor a közgyűlés általános ohaja nagy lelkesedés közt nyilvánult meg mellette; eljárását pedig egyhangu helyesléssel vették tudomásul.

Helyettes esperessé az ügy végleges rendezéséig, vagyis addig, amíg esetleg a lemondott esperes önértékéhez méltó elégtételre talál, vagy esperes-választó közgyűlést tartatik: Jancsó Lajos, ujbáryi lelkész, az egyházmegye főjegyzője küldetett ki, aki négy havi helyettesítés közben kifejtett buzgalomával mindenki elismerését megnyerte. Jelentése, melyet a minapi közgyűlésen felolvasott, tanuskodik, hogy az esperesi hiva-

tal terhének viselésére erőt és kedvet érez magában.

De ez idő szerint még a közgyűlés nagy többsége másként vélekedett. Az esperesválasztás napirendre tüzetvén, felállott Csató János főgondnok, s kiemelte az egyházmegye közvéleményét, mely még most is a lemondott esperest óhajtja az ügyek vezetésére megnyerni és az ő sokszoros tapasztalatban megedzett bölcsességében és kipróbált jellemzilárdságában, melyhez soha semmi kétség sem férhetett, talál leginkább megnyugovást. Kiemelte, hogy nemcsak irodai tevékenységet, hanem alkudni nem tudó következős és tekintélyt parancsoló magatartást is keresvén az egyházmegye vezetőjében, e tekintetben rendületlen bizalmat ápol Sándor János iránt; s őt az egyházmegye nevében felkéri, hogy most, mikor a püspöki és igazgató-tanácsi jelentés elismerő szavaiból a kellő elégtételt megkapta, folytassa megszakított esperesi működését.

Sándor János a felhangzó lelkes eljenzés után kijelentette, hogy bár hanyatló erői nyugalomát kívánják s az újból felajánlott hivatal terhet szívesen látná újabb vállakon, mégis a jelen körülmények közt, mikor az egyház az ő további szolgálatát hangsúlyozottan kívánja, nincs ereje és bátorsága ezen szolgálatot visszautasítani. S a közgyűlés hangos tetszése közben foglalta el az esperesi, s illetve elnöki széket, mindnyájának örömeire s megnyugvására.

A tárgysorozat negyedik pontjának második része, melybe az egyházmegyei tanács azt az esetleget is felvette, hogy a főjegyző fog esperessé választatni, tárgyalanná válván, az ügyek további s kevesebb érdekű része gyorsabban tárgyalatott.

A választás előkészületeiben és elintézésében rendes nyugalmukból kiverődött egy-némely kedélyek is lecsillapodtak s a közös jó hangulat harmóniájába olvadtak a közgyűlést követő áldomáson.

R.

Millennium.

A nemzetközi sajtókongresszus.

Kiállításunk most éli néhányát legfontosabb napjainak. Az egész művelt világ szeme rajta függ, ott van minden nemzetnek kiváló képviselője, hogy megismerje a magyar nemzetet és bírálatot mondjon nemzetünk életrealóságáról, képességeiről.

A világsajtó képviselői időznek most körünkben, és tekintve a nemzetközi sajtókongresszusnak kiváló fontosságát, azoknak székvárosunkban való időzéséről megemlékezni kötelességünknek tartjuk mi is.

A harmadik nemzetközi sajtókongresszus, mely a millenniumot ünneplő Magyarorszában gyűlt össze, június 15-én délelőtt kilenc órakor nyílt meg. A kongresszus színhelye a Lipót-utcai városháza közgyűlési terme volt s a házigazda, a fővárosi hatóság, mindenkit lekötelező módon, fényesen fogadta a világ sajtójának képviselőit. A városháza lépcsőházát pompásan földszitette pálmával s egyéb deli növényzettel, és minden lépcsőfordulón marciális külsejű huszárok és hajduk állottak díszőrséget. Azok a csatlósok, kik a hódoló díszmenetben a főváros bandériumát és díszfogatait kísérték, most a lépcsőházban voltak föllállítva, s oly pompásan festettek, hogy egyik-másik külföldi képes lap illusztrátora megfedkezett az ülésről és egész délelőtt a szép szál legényeket rajzolgatta vázlatkönyvébe.

Már ez a külső fogadás is kellemes hatást tett a külföldi újságírókra, meg jobban elragadta őket az, hogy egymás után jelentek meg az ülésteremben az ország vezérlő emberei s a közélet kitűnőségei, hogy szimpátiájukat nyilvánítsák a sajtó iránt. Megjelentek Bánffy Dezső báró miniszterelnök, Dániel Ernő, Wlassics Gyula, Perczel Dezső, Darányi Ignác miniszterek, Vörös László és Zsilinszky Mihály államtitkárok, továbbá Lobkovitz herceg hadtestparancsnok, ami nem kis meglepetést és kellemes szenzációt okozott, kivált német és osztrák kollégáink között. A főváros hatósága részéről Ráth

S a „vén asszony“ olyan kívánatosan néz ki, üde piros ajkaival, világos nyári bluzában, mely hízlegően simul oda ruganyos, kerekded idomaihoz, karsu derekban végződve, a sárga bőr öv alatt, hogy a férfi le nem veheti róla a tekintetét.

— Tehát komolyan elutasít? — kérdi rekedt hangon s nem állhat tovább ellen a császnak, mit a szép asszony delejes közelsége okoz és megfogja izmos markával a Bedeökyné karját, ott, hol a bluz ujjá végződik.

— Nem utasítom el, sőt kérem, maradjon ezután is olyan igaz, jó barátom, mint eddig volt. Szükségem van barátságára s maga azt, mint lovagias férfi, nem utasíthatja vissza.

— Éppen azért, mert férfi vagyok, akinek szilaj, tüzes vér pezseg ereiben, nem fogadhatom el a barátságát. Arra nem vagyok elég jó ember és nem elég öreg.

— Igaza van, barátom, nem elég öreg hozzám, sem arra, hogy tizenégy éves lányomnak mostoha apja lehessen. És szeliden lefejtí karjáról a férfi kezét.

Most egy kipirult gyermeklány ront be a kert rácsajtáján. Olyan komoly barna szemei vannak, mint édes anyjának s a bőre is olyan hamvas, barackvirágszínű. Külömben amolyan hosszú kezű, lábú, sovány bakfis, akinek most semmi sem áll jól. Ha a

nagy lányt affektálja, egyszerűen neveltséges, ha pedig gyermekes akar lenni, esetlen.

— Mamám! édes mamám! (rá sem ügyel a férfira, ki boszusan huzgálja a bajuszát) azt mondja a papék Annája, hogy czirkusz érkezett a városba. Menjünk be megnézni.

— Most rögtön parancsolod?

— Igazán! milyen tetszik lenni! nyafog a lány. Jérom! piros málna. S a másik perczben már ott gázol a veteményes ágyban, hogy a kerítéshez jusson, a málna bokrok közé.

— Ida! Ida! soh'se jön meg az eszed!

Leőrey eközben azt gondolta, hogy neki most már nincs is itt keresni valója S hogy elbucszott Bedeökynétől, hideg, udvarias akart lenni, de az sehogysem sikerült, mert csak dühös volt, és szerelmesebb, mint valaha.

Ida kikísérte a kapun és gyermekes elragadtatással nézett utána, amint karsu pejlovát délczezen megülve, vágatott végig a falu egyetlen utcáján, hazafelé a tanyára, mely félóra járásnyira van ide.

Csak hogy otthon sehogysem találta magát, azért estére bement a városba, egy kis búfelejtőre. Az „Arany Csillag“-ban a korbély kompánia tárt karokkal fogadta. Éppen kapóra jött, mert czudarul unatkoztak. A kis mérnök olyanokat ásitott, hogy majd kibukott a száján és elkeseredésében mennyre-földre esküdözött, hogy elhelyezteti magát ebből a

nyomorult fészekből. A pénztárnok, aki nagy sportman, a biciklizés üdvös mivoltát fejtegette az ember szellemi és testi fejlődésére a békiskáló tanárnak. Ott volt még két fiatal doktor is, az egyik kis théatívtott rum és citrom nélkül, a másik ellenben fekete-kávészott. Egy melabus, barna vigécz kifogástalan Brachfeld-féle nyakkendővel a nyakán és „Politiches Volksblatt“-tal a kezében, ült két deczi műkarczos mellett az egyik sarokban. A borfiu féllábon állva dőlt a falnak s tátott szájjal, behunyt szemmel, félig állva, félig ébren, azt álmodta, hogy fizetőpinczér. A kávéforrás tündére meg bágyadtan mosolygott trónusán, a nagy tükör alatt, a snapszos üvegek közt.

No volt öröm, hogy Leőrey belépett hozzájuk. Csaptak is egy olyan reggelig tartó, első osztályu murit, pezsgővel, cigánynyal, nótával, tánczszal, kassziros frajlával, sok fekete kávéval, néhány rendbeli összeveszésel és több rendbeli kibéküléssel garnirozva, — természetesen közbe meg is szaporodott a kompánia — hogy a jó kisvárosiak másnap egyébről se beszéltek.

De hát az mind nem segített a Leőrey Andor baján, sőt egy erős katzenjammerrel toldta meg. Vagy két hétig duzzogott a szép asszonyra, de tovább már nem bírta kiállani, s akkor ismét beállított hozzá, hogy folytassa ott, ahol utoljára elhagyta a nótát.

főpolgármester és Kammermayer és Gerlóczy polgármesterek voltak jelen. Eljöttek továbbá Wekerle Sándor és Lukács Béla volt miniszterek, Csemegi Károly nyug. kuriai tanácselnök, Berzeviczy Albert a képviselőház alelnöke, Lévai Henrik főrendiházi tag, Turr tábornok, Jókai Mór, Lengyel Béla, a tud. egyetem rektora, Zichy Jenő gróf, Horváth Gyula, Gajári Ödön, Kossuth Ferencz, Néményi Ambrus, Molnár Antal országgyűlési képviselők, Stesser miniszteri tanácsos, Cséry Lajos f. biz. tag stb. Ezek az urak nagy érdeklődéssel nézték a sajtókongresszus megalakulását és hallgatták a nyelvek ama bábeli zűrzavarát, mely a sűrűn ellepett padokban összefolyt. A legtöbben azonnal meg is ismerkedtek az újságírók vezető embereivel és szíves, meleg tónusu társalgás folyt a magyar notabilitások és a külföldi írók között.

A kongresszus képe valóban nagyon érdekes volt, amint az írók és írók (mert az utóbbiak is szép számmal jelentek meg) nemzetek szerint csoportosulva ellepték a közgyűlési terem padjait. Első tekintetre látni lehetett, hogy a terem egyik oldalán, a jobbon a francia, a másikán, a balon a germán típus az uralkodó. Amott elegáns ifjú és öreg urak ültek, valósággal olyan alakok, kiket a párisi név méltán megillet, nemcsak ruhájuk elegáns szabású és a borbélyuk művésze révén, hanem derűtségük és mozgékonyaságuk folytán is, emitt a németek az ő tudós külsejükkel s az angolok tekintélyes megjelenésükkel adtak meg a csoportok karakterét.

Az érdeklődés természetesen a nevesebb külföldiek felé irányult, kivált a francziák felé, kiket jobban ismerünk más nemzetek újságíróinál. A francziák közt Alphonse Humbert, párisi képviselő, Henri Marais képviselő, Edmond Lepelleiter, a Rep. Française csevegője, Albert Bataille, a Figaro causeurje, Eugen Piton, Petit Journal szerkesztője, Hugues Le Rona, a Temps tárczairója, Hervé, a Soleil főszerkesztője, Ginisty, a németek

közül Stettenheim, az olaszok közül Torelli, Giacosa, Vassallo felé; az angolok közt az egy Crosbie, egy előkelő külsejű öreg ur volt az, akit ismertünk, tudván róla, hogy a hatalmas angol sajtó legnagyobb egyesületének az elnöke. De aki valamennyi érdemes embert fel tudna sorolni, annak minden ország sajtóját, neves és névtelen munkatársait ismernie kellene. Az újságíró hölgyek természetesen szintén nagy érdeklődés tárgya voltak, mert tudtuk róluk, hogy nemcsak czimzetes újságírók, hanem valósággal azok: tárczairók, újdonságírók, reporterek — akik, ha kell, éj idején is neki vágnak London legféltreesebb utcájának, hogy valamely eseményt megírassanak. Különösen két angol hölgy, a Stuart testvérek tűntek föl, két karcu, de öles terméttű hölgy, akik kitűnő hivatásos újságírók és a londoni előkelő társaságban igen kedveltek. Nagyon elegáns a megjelenésük és viselkedésük, egészen olyanok, a milyeneknek az angol kekharisnyát elképzeljük.

A magyarok közül most is Jókai volt az, akit legjobban kitűntettek figyelmükkel. Valóságos ünneplésben részesítik a külföldi írók és újságírók őt; folyton a leggyöngébb figyelem tárgya, körülrajongják, magasztalják; a rajzolók pedig úgy keringenek körülötte, mint a lepkeraj a gyertyaláng körül. Tömérdek vázlatot rajzoltak érdekes fejeiről. Az olaszok Kossuth Ferenczet tűntették ki nagyon; mikor megjelent, lelkesen üdvözölték s attól fogva mindig vele voltak. Kossuth Ferencz később a képviselőházba is elvitte őket.

Az ülés megnyitott. Az elnöki székre kérétek Wlassics közoktatásügyi minisztert, hogy onnan üdvözölje a kongresszust a kormány nevében. A kongresszus elnöke Rákosi Jenő, mellette ültek Singer Vilmos, a nemzetközi végrehajtó bizottság elnöke, Tannay (francia) és Berazaza (portugál), eme bizottság tagjai, Torelli (olasz) előadó. A jegyzői tisztelet Radó Antal végezte.

Rákosi Jenő néhány perczet kilencz óra

után megnyitotta a harmadik nemzetközi sajtókongresszust. Francia nyelven üdvözölte a külföldi vendégeket és a magyar társadalomnak ama kitünéseit, akik a kongresszus megnyitó ülést megjelenésükkel megtisztelték.

A beszédet követő eljenzés és tapsvihar lecsendesülése után Wlassics Gyula vallás- és közoktatásügyi miniszter a magyar kormány nevében fejezte ki a kongresszus és annak tagjai iránt való szimpátiáját.

A főváros nevében Ráth Károly főpolgármester üdvözölte a külföldi sajtó képviselőit, mint Magyarország fővárosának főpolgármestere, magyar nyelven mondta el üdvöző beszédét és csak a végén éltette a sajtót francia nyelven, amit a külföldi újságírók hozsantartó tapsal köszöntek meg.

A következő szónok Singer Vilmos dr., a nemzetközi végrehajtó bizottság elnöke volt, ki az összes jelenlevők meglepetésére magyar nyelven kezdett beszélni, illetőleg egy papi lapról olvasta föl mondandóit, tört, de érthető magyarsággal. A magyarok hálásan meg is éljenztek magyarul mondott szavait, sőt midőn beszédét azzal vezette be, hogy a magyar királyt éltette, nem csak a magyarok, hanem az összes külföldiek is fölemelkedtek helyeikről és lelkes éljenzésbe és tapsba törtek ki. Singer beszédének magyar része így szól:

„Első és legkiválóbb kötelességemnek tartom, hogy a szabad Magyarországról hálásan emlékezzem meg, amely a sajtó harmadik nemzetközi kongresszusát oly nagyszerű vendégszeretettel fogadja, és hogy hódolatomat nyilvánítsam emez ezeréves birodalom lovagias védnök urának, aki iránt a legutóbbi napokban az egész nemzet példátlan lelkesedéssel adta újlag bizonyítékát hűségének és ragaszkodásának. Örömtelt elégtételül szolgál nekünk, ha így kiálthatunk: Éljen I. Ferencz Jozsef, Magyarország királya!” A megnyitó ünnepség végével az elnök az ülést felfüggesztette kis időre. A magyar notabilitások távoztak.

Bedeőkyné nyugodt, szívélyes barátsággal fogadta, anélkül, hogy szemrehányást tett volna neki két heti elmaradásaért, ami csak fokozta a férfi szenvedélyét s elgondolta magában, hogy ez az asszony képes volna őt akár egy évi távollét után is éppen így fogadni, amint ma teszi.

Nem is igen maradt el ezután egy napra sem. Belátta, hogy nem érdemes. Egészen megszokták így egymást s a helyzetet. Az asszonynak szinte hiányzott, ha egy nap véletlenül kimaradt lovagja és nem üldözte szenvedélyes, makacs hódolatával.

— El sem tudom képzelni magát, szólt egy nap Bedeőkyné neki, hogy milyen képet vágná hozzá, ha véletlenül igent mondanék? Azt hiszem, nagyon ügyetlenek volnánk mind a ketten abban a szokatlan új helyzetben.

— Én nem. Próbálja meg.

De annak az eszébe sem jutott. Csak játszott a tüzzel.

Két év telt el eközben, anélkül, hogy a helyzet változott volna valamit. Csak Idából lett viruló hajadon. Olyan szép, mint az édes anyja. Ugyanaz a junói alak, amit Bedeőkyné megőrzött leánykora óta, ugyanaz a kecses rengő-ringó járás s az az édes, szép arcz. Már nem hívta többé Leóreyt bácsinak, hosszú ruhát hordott és egész komolyan készült a megyebálra. Az volt első fellépte a nagyvilágban. Bizony nem vallott

vele szegényt az anyja, bár amikor beléptek a táncterembe, mindketten teljesen egyenlően öltözve, habos fehér selyemben, senki sem mondta volna, hogy nem testvérek. Még a kaméliacsokor is egyenlő a kezökben, amivel Leórey lepte meg őket. A szép asszony pedig azzal köszönte meg neki, hogy megfenyegette ujjával és kedves duzzogással szólt hozzá:

— Csak rontsa nekem azt a gyermeket!

Leórey, kinek pompás alakja ideálisan érvényesül a remek szabású frakkban, mosolyogva hajtja meg magát előtte, anélkül, hogy szót is felelne rá, aztán karját a dereka köré fűzve, elvegyülnek a tánczó párok közé.

Idának is szaporán megtelt a táncrendje. Ugyancsak körülrajongta a vidék aranyifjúsága. Egy négyest Leórey is tánczolt vele. Hogy bekövetkezett a szünóra és a közönség visszavonult az étterembe, Leórey és Horváth Aladár egyszerre nyújtották karjukat Bedeőkynének. (Ez a Horváth mindig nagy tisztelője volt a szép asszonynak, de Leóreytól eddig nem tudott hozzá jutni soha. Különben javakorbéli özvegy magyar, akinek Idával egyidős leánya van.) Hát, elég az hozzá, hogy Bedeőkyné a Horváth karját fogadta el, mialatt bizalmasan fordult Leóreyhez:

— Maga meg, kedves barátom, legyen olyan jó és hozza be Idát az étterembe.

Ida még ott aprózta a csárdást Almásy főhadnaggyal a cigány előtt.

Mire Leórey bevezette az étterembe, Bedeőkyné körül már egy hely sem volt üres s így az asztal másik végén ültek le. Leórey Ida mellé telepedett s szólanul nézte onnan, hogy Horváth milyen bizalmasan sugdos a Bedeőkyné fülebe. Idát meg a főhadnagy foglalta el. Mikor már az egész bálközönség betódult vacsorázni és pinczért absolute nem lehetett kapni, hogy valamit hozzon az embernek, a főhadnagy maga ment a cukrászdába, hogy Idának fagylicsival szolgáljon.

Ida egy ásitást nyomott le legyezőjével, mikor a főhadnagy távozott, aztán mosolyogva nézett szomszédjára, ki mogorván ült mellette, le nem véve szeméit az asztal másik végén ülő párról.

— Nézze csak, Leórey! szólt most a lány, mintegy hirtelen megkapatva egy gondolat által, nem muszáj ám magának engem itt gardirozni. Ha unja magát, elmehet az urakhoz, akik ott pezsgőznek a másik asztalnál, vagy ahová akar.

A férfinak arczába szökött a vér. (Ejnye! ejnye! hát egy ilyen tacsó fog rám piritani!) s erőltetett mosolylyal fordult hozzá:

— Igen? el akar küldeni? hogy zavartalan mulathasson a főhadnaggyal! Csakhogy nem megyek ám el, mert a mama reám bizta magát.

A szünet alatt észre lehetett venni, hogy egyes csoportok alakulnak a terem zugaiban, melyek nagyban sugnak, bugnak, kapacitálnak, szóval: korteskednek. Azon folyik a harez, hogy Stockholmban vagy Madridban legyen-e a jövő évi kongresszus. Stockholmba maga a svéd király invitálja a kongresszust, Madrid mellett azonban erősen állást foglalt a kongresszus legnagyobb csoportja, a 80 főből álló francia csoport. Van azonban a svédeknek is elég barátjuk: valamennyi angol és bírodalmi német. A magyarok, házigazdák lévén, tartózkodni fognak a szavazástól, hogy egyik nemzetet se sértsék meg.

Mikor újra megnyílt az ülés, fölolvasták a kongresszus tagjainak névsorát. A világ minden nyelvén mondott „jelen“-t az a háromszáz kongresszusi tag, kiknek nevét olvasták.

A fölolvastás után a francia jegyző kérte azokat, akiknek neve netalán tévedésből kimaradt volna, hogy jelentkezzenek. Erre az összes jelenlevők azt kiáltották:

— A francziákat kifelejtette!

Tényleg úgy is volt; a francia jegyző buzgalmában megfeledkezett saját honfitársairól s most utólagosan kellett a francia kongresszusi tagok hosszú listáját fölolvastatnia.

A nevek fölolvastása és a tagok igazolása után Lanthier Emil, a Temps munkatársa, meleg szavakkal üdvözölte az elnökséget, elismerését fejezte ki a kitűnő vezetésért és végül lelkesen megköszönte a magyar vendégszeretetet. (Zajos helyeslés.)

Rákosi Jenő a maga és elnöktársai nevében megköszönte a szíves szavakat; egyúttal elnézést kért a kongresszustól a maga részére, mert — ugymond — könnyű dolog volna oly kongresszust vezetni, melynek tárgyalási nyelve a magyar, de sokkal nehezebb a föladata oly kongresszuson, melynek tárgyalási nyelvét nem beszéli tökéletesen. (Zajos eljenzés.)

A kongresszus tagjai végül megalakították a csoportokat s az elnök ezután kijelentette, hogy a mai ülésnek ezzel vége van

s hogy a kongresszus holnap kezdi meg a hét pontból álló tárgysorozat vitatását.

Delután két óraker a kiállítás igazgatósága fenyves ebéden látta az ünnepek csarnokában a kongresszus tagjait. A nagyteremben öt rengeteg hosszú asztalnál négyszáz ember foglalt helyet. A magyar közélet emberei most is nagy számmal jelentek meg. Az asztalfőt Dániel kereskedelmi miniszter foglalta el. Körülötte voltak az asztalnál Rákosi Jenő, Lukács Béla, Gouinoulhou, a bordeauxi kongresszus elnöke, Jókai Mór, Ráth főpolgármester, Gerlóczy alpolgármester, Tannay, Bonfadini, Jansen, Humbert, Gromon és Tarkovics államtitkárok, Singer Vilmos, Winternitz, Spiegel Edgar, Berczik Árpád, Albert Bataille, Crosby, Neumann-Hofer, Zichy Jenő gróf, Balduin Groller, ott voltak továbbá Kossuth Ferencz, Győry Elek, Cséry, Schmidt igazgató, Müller Béla műszaki tanácsos, Czobor Béla, Krisztinkovich Ede, Marton Ödön, Baross Károly, Gelléri Mór, Horváth Gyula, Neményi Ambrus, Evva Lajos, Ágai Adolf, a magyar íróvilág és közélet sok jelese.

A menü ismét gazdag volt, különösen pompás a bor-menü, melyet a kiállítás borászati osztályának borkóstoló csarnoka ajánlott föl. A nagy társaságot száz pincér szolgálta ki.

A számos felköszöntő közül felemlítjük Jókai tószjtát.

A külföldiek Jókait kívánták hallani. Jókai fölállott. A teremben ebben a perczben senki sem ült többé a széken, mindenki fölállt és így hallgatta a nagy író, aki hogy milyen nagy, csak ma láttuk igazán. Körülbelül ezt mondotta francia nyelven: Hölgyeim és uraim! Melegen üdvözlöm drága kollegiánkat, az idegen sajtó képviselőit, akik idegenek előttünk, de otthon vannak az egész világon. Misszionáriusai a civilizációnak, harcossai a szellemnek, abban a nagy csatában, mely nem öl, hanem éltet, a mely győzelmeket arat legyőzöttek nélkül, krónikásai a mának, prófétái a holnapnak, ezt üdvözlöm az újságírókban. Eljöttek ők, hogy

megismerjék ismeretlen országunkat. (Zajos ellentmondás. Fölkialtások: Nem ismeretlen a szabadság országa!) Mi biztosíthatjuk önöket, hogy amit itt látnak, az mind való, az mind igaz, de legigazabbak azok az érzések, melyek a magyarok szívébe zárvák, melyek közt első a hála mindama nemzetek iránt, melyek velünk rokonszenveznek. Szívvel és lélekkel kiáltom: eljenek a mi kedves sajtóbéli fivereink és nővéreink!

Jókai tószjtát minduntalan megszakította a tetszés és nagy óvációval végződött.

Rádics bandája, mely a társaságnak muzsikált, most minden nemzet himnuszát elhuzta. Kezdte a Rákóczin, melyet frenetikus tapsal üdvözöltek a vendégek, aztán az angol királynő himnuszát huzta, melyet az angolok, honi szokás szerint, fölállva, nagy áhítattal énekeltek. Az angolok háromszoros hurrájára a németek hoch-ja következett, mert a cigány a Wacht am Rein-t muzsikálta, aztán egyszerre nyolczvan francia szökött föl helyéről és a székekre ugrálva viharos vive, bravó, eljen-t kiabált Rádicsék felé... azok a Marseillaise-re kezdtek. A lengyel himnusz hasonló tombolással fogadták a lengyeleket.

A nemzetközi sajtókongresszus másnap komolyan hozzálátott föladatához és négy óra hosszáig tartott ülésében elintézte a tárgysorozatnak legfontosabb pontját, a bordeauxi alapszabályok 6. szakaszát, melynek megvitatását a tavalyi kongresszuson mostanra halasztották el. A vita mindvégig rendkívül élénk, sőt helylyel-közzel szenvedélyes is volt s a váltakozó elnökök egész energiájára volt szükség, hogy a hevesebb temperamentumokat feken tartsák. Különösen a francia újságírók élénkítették a mai ülést, legjobb szónokaikat, köztük Humbert képviselőt, küldték a harezba s különösen az utóbbi elragadó ékesszólásával sikerült maguknak a győzelmet biztosítaniok. De volt a mai ülésnek egy másik zajosabb csoportja is: a párisi külföldi újságírók szövetezete, amely sérelmesnek találta magára nézve a 6. sza-

Volt valami malicziózus rendreutasítás a hangjában, amely Idát kislány korára emlékeztette. Azért ingerülten vágott vissza:

— Máskor ne vállaljon el ilyen kellemetlen megbízatást. Aztán halásan mosolyogva nyult a fagyalt után, mit a főhadnagy e perczben nyújtott neki.

Leőrey meglepetve nézett rá.

Később odajött a cigány az ő asztaluk mellé. Az Ida nótáját elhuzta háromszor is. A lány elragadtatással hallgatta, halkán dúdolva hozzá a szöveget:

Orgona-ág, én gyönyörű virágom!

Mikor pedig bevégeződött a szünóra, Leőrey ismét karját nyújtotta Idának, mit az olyan kelletlenül fogadott el, hogy alig tette ujjai hegyét a karjába. A férfi alkalmat talált megkérdezni tőle:

— Hát csakugyan olyan kellemetlen volt magának az a megbízatás, amit én elvállaltam?

— Dehogy is! felelt a lány, el voltam ragadtatva a szeretetreméltó szomszédság által.

Többet nem beszélhettek, mert eljött érte a tánczos. Hajnal felé aztán, hogy a nők távoztak, néhány mulató magyar még ott maradt a hosszú asztal mellett. A Duka Berezi bandája szívvel, lélekkel muzsikált nekik. Ők pedig ittak, énekeltek, barátkoztak, busultak. Kinek milyen volt az erkölcse.

Nem tudom, melyik leheteti, aki, úgy öt óra tájt, elvitte a bandát a főispánék ablaka alá, ahol Bedeőkyné volt szállva a lányával.

Ott aztán megint elhuzták az a bűbajos szép magyar nótát, hogy:

Orgona-ág, én gyönyörű virágom!

*

A rá következő héten Leőrey háromszor is volt Bedeőkynénél s mindig ott találta vagy Horváth Aladárt, vagy Almásy főhadnagyot, vagy mind a kettőt. Nem mondhatni, hogy valami nagyon örült volna nekik.

Negyedszerre aztán, mikor egyiket sem találta ott, Ide volt otthon egyedül.

— Isten hozta! foglaljon helyet. De nyomban utána tette azt is, hogy: Nincs itthon az édes anyám.

— Ez annyit jelent, hogy elmehetek, egyhangulag?

— Dehogy is, miattam maradhat, szívesen látom.

A férfi leül és fürkészőleg néz a lány arcába. Kinek fehér kendő van fején, mélyen a szemébe huzva.

— Hiszen maga sirt.

Ida elfordult tőle.

— Mi volt az? mondja meg nekem. S közelebb hajlik hozzá, iparkodva szembe nézni véle.

Ida nem felel.

— Nincs bizalma hozzám? Lássá, pedig én érdemes lennék rá. És hátha segíthetek a baján?

Annyi melegség nyilvánul hangjában, hogy a lány csodálkozva néz rá.

— Megmondjam?

— Kérem.

— Hát... itt volt ma délben Almásy és megkérte a kezemet.

— Azért még nincs mit sirnia.

— Csakhogy én nem megyek ám hozzá, hiába akarja az anyám. S a lánynak kigyul mind a két orcájára, mialatt könyek gyűlnek szeméibe.

Leőrey erre egyszerűen csak annyit kérdett, hogy:

— Miért?

— Mert... mert nem megyek férjhez soha!

Leőrey hamis mosolylyal simított végig szép sugár bajuszán. Aztán megfogta a lány kezét:

— Mert mást szeret.

— Nem igaz! tört ki Ida határozottan, mialatt iparkodik kiszabadítani kezét a férjéből.

De az nem engedi, sőt feláll és hozzá hajlik rózsás kis füléhez.

A lány összeborzong, amint közéről érzi a férfi forró ajkait. Az meg halkán, szakgattottan sugja a fülébe:

— Azt is tudom, hogy kit szeret. Megmondjam a nevét? Orgona-ág, én gyönyörű virágom!!

S széles mellére öleli a piruló leányt, ki úgy piheg erős karjai közt, mint galamb a kalitkában.

kasznak azt a intézkedését, amely az ő fel-fogásuk szerint nem engedi meg nekik, hogy ők is delegáltakat küldjenek a köz-ponti irodába. De bármily elkeseredettnek látszott is a vita, végül mégis lecsillapodott s a régi kollégialis viszony újra helyreállott.

A székes-főváros, mely hajlékot adott a nemzetközi hírlapíró-kongresszusnak, június 16-án délután vendégül látta a kongresszus tagjait — a Duna hajóin. Banket vagy efféle falak közé szorított multság helyett fényes lakomával egybekötött séta-hajókázásra hívta meg a hatóság vendégeit.

A vendégek délután 5 órakor a Petőfi-terén a Széchényi hajóra szálltak, mely fellobogóva, végtől végig tölgy-girlanddal befonva, apró zászlókkal, czimerekkel díszítve várta utasait. Ezt a nagy személyszállító hajót a Dunagőzhajós-társaság díjmentesen bocsátotta a főváros rendelkezésére. Az érkezőket maga Thaly Emil, a társaság magyarországi képviselője és forgalmi igazgatója fogadta s üdvözölte a társaság nevében. Thaly, közéletünk egyik legrokonszenvesebb férfja, maga is a parancsnoki hidra ment és az egész uton a díszbe öltözött kapitány mellett állva kísérte a hajót.

A főváros hatósága részéről Gerlóczy al-polgármester, Kullmann, Lung és Matuska tanácsosok, Toldy főügyész, Sipőcz árvaszéki elnök, Gebhardt főorvos, több törvényhatósági bizottsági tag fogadta a vendégeket, az ifjabb tisztviselők pedig Amtmann Geza és Eszláry Sándor tanácsjegyzők vezetésével a rendőri tisztet vezették. A hajóhídon a főváros huszárai állottak díszorséget, a hajóról Radics cigánybandája húzta az üdvöz-lőt. Részt vett a kirándulásban több előke-lőség közt Rohonczy al-tábornagy, térparanes-nok és Rudnay főkapitány. A külföldiek teljes számmal eljöttek, köztük a két Stu-art testvér; az angol újság-írók azzal tün-tettek a magyarság mellett, hogy kalapjukra széles nemzeti színű szalagot tettek.

A hajófedélzeten minden kis helyet elle-pett ez a nagy, vidám, érdekes társaság, mely őszinte bálmulattal és elismeréssel nézte a főváros dunaparti panorámáját, mikor a hajó csöndesen a Margit-sziget felé haladt. Utközben minden hajóról megéjleneztek az újságírókat, kalapot, kendőt lengettek haj-juk felé, a hidakról szintén éljen szállt fe-léje. Nagy és mély batást tett a külföldiekre az új parlamentí palota képe, mely a hajóról minden szépségét, teljes fonságát a néző elé tárja. A hajó egészen oldalra billent, amint ez a nagy tömeg, elragadtatva a látványtól, a mellvéd felé tódult és amíg a palota el nem tűnt a gyárak mögött, folyton rajta gyönyörködött. A hajó eluszott a Margit-sziget mellett és az épülő összekötő vasuti hid alatt elvonulva, a káposztás-megyeri vizmüig haladt. Hogy itt még egy ily nagy hid épül, nagyon meglepte a külföldieket, kik bálmulva látták ezt a sok nagyszabású építkezést, a csákánynak, pőrölynek, technikának és mű-vészetnek lázas munkáját. Hát még mikor megtudták, hogy az épülő vámháztéri hid mellé még egy másik is kerül! . . . A ha-jón a séta alatt a cigány muzsikált, a pin-czérek sört és kaviáros szeletet hordtak szét.

A vizműveknél a hajó visszafordult és ki-kötött a Margit-szigeten, a felső állomáson. Itt Hohlfeld, a sziget igazgatója fogadta és üdvözölte a társaságot, a parton pedig a szigetbeli cigányzene-kar a Rákóczit húzta. Nagy közönség állott a parton, mely szíves éljenzéssel köszöntötte a kiszállókat. Érdekes

jelenet volt az, mikor a vendégek a közön-ségben észrevettek három egyenruhás öreg honvédet. Körülfogták őket, kezet szorítot-tak velük és lelkesen megéjleneztek. A sziget-negnézték a fürdőt, ahol mindenkit ró-zsabokretával leptek meg, azután lesétáltak az alsó révhez. Hogy a sziget csalitjai, tisz-tásai és fölséges rózsatelepei elragadták őket, mondani sem kell. Az alsó vendéglő-nél a hosszú menetet a honvéd-zenekar a Rák-óczival üdvözölte, mire a külföldiek tapsal és kalaplengetéssel feleltek.

Aztán ismét hajóra szálltak, melyről most már a konstantinápolyi olasz utcai éneke-sek nótája és muzsikája szállott elbük. A hajón az asztalok terítve voltak és gazdag hideg vacsorát találtak föl. Emlekl minden vendégnek a főváros czimerével ellátott szívtartárczát adtak, mely persze ezuttal meg volt töltve szívarral. A szűkes helyen kissé szorongtak a lakomázók, a vidámságnak azért nem volt híja, kivált mikor durrogni kezdtek a pezsgős palaczkok. Mindenütt ün-nepelték Magyarországot, a fővárost, Gerló-czy al-polgármestert, amerre csak ment, za-josan megéjlenezték. Zene, énekszóval Pro-montorig ment a hajó, majd visszafordult és kikötött a Konstantinápoly muató-helyen. A villámfényben uszó, ezernyi lampionnal beszegett játékváros, ott a gondolatokkal be-lepett holt Duna partján, igen kedvező ha-tást tett a vendégekre, amit fokozott a mu-latóhely rendkívül élénk utcai életé. Az igazgatóság a kongresszus tiszteletére tüzi-játékokat rendezett, mely valóban fényes volt. A levegő gyakran egészen megtelt hulló szí-nes csilagsokasággal, aranyosóval, ezer le-felé és fölfelé kigyózó körvonallal. Majd a tündöklő színes tűzcsillagok a Vive la Presse szavakat irták a sötét háttérre, ami freu-tikus tapsot aratott, aztán a magyar koro-nát rajzolta ki a levegőbe a pirotechnikus, majd az Eiffel-tornyot, sőt egy vígan lejtő elefantot. A taps és az éljenzés igen gyakori volt. Végül egy tömérdek lampionnal kivi-lágított tutajon énekesek eveztek elő és szerenádot adtak a vendégeknek. Tizenegy órakor a kongresszus tagjait a külön-hajó visszavitte a városba.

Ráth Károly főpolgármester köszönő-levelet irt Singer Vilmosnak, a hírlapíró-kongresszus nemzetközi bizottsága elnökének, melyben megköszönte neki azt, hogy nem kimélve fáradságot, munkát, legfőbb előmoz-dítója volt annak, hogy a nemzetközi sajtó-kongresszus ez idén Budapest legyen. A fő-polgármester igen szépen nyilatkozik ebben a levélben annak a fontosságáról is, hogy a nemzetközi sajtó ez idén Budapestet ke-reste föl.

A nemzetközi hírlapírókongresszus június 17-én befejezte működését. Heves vita után elhatározta, hogy a jövő évi kongresszust Stockholmban tartja meg. A kongresszus tagjai lassan gyülekeztek Jól esett nekik a kirándulás után egy kicsit megpihenni. Leg-pontosabban jelentek meg a svédek, akik már kilencz órakor a városház nagy gyűlés-termének előszobájában hemzsegték, hogy mindenkit még egyszer kapacitaljanak. Ér-dekes volt a különböző nemzeteknek az el-nöki emelvényre való fölvonulása. Az elnök-lést megkezdték a belgák és a hollandusok, Boissevinnek élükön, folytatták a németek Osterrith elnöklése alatt, aztán következett az angol csapat, az öreg Crosbieval és Stuart kisasszonnyal, végül pedig bevonultak a francziák Humbert Alfonz képviselővel az élükön, akin azonnal meglátszott a párisi

községtanácsban és képviselőházban iskolá-zott elnök. Oly nagyszerűen vezette az ülést, hogy csupa öröm volt nézni. Egyszerre esend és rend lett a zajos hadban. Mindenkit a helyére kergetett, s a közbeszólókat rendre utasította. Volt is szükség az ügyes veze-tésre, mert ezalatt dühöngött a lisszabon-stockholmi vita. A németek, olaszok, svédek, norvégek, dánok, hollandok, osztrákok, mint egy ember szavaztak Stockholm mellett. A francziák háromnegyedrészre szintén Svéd-ország mellett volt, s így Lisszabonnak alig jutott harminez szavazat. A skandinávok fellállva, hétszeres hurrával köszönték meg a szavazást, ami nagy tetszést keltett. Este a miniszterelnök fogadta a kongresszus tagjait, akik másnap kirándultak az ország különböző vidékeire.

A harmadik befejező ülés után tömegesen gyülekeztek az Otthon helyiségében. Csopor-tokba verődtek tanulmányozni a kirándulási tervezeteket, melyeket az Otthon bizottságai előre elkészítettek. Nyolcz különböző irány-ban indul a kongresszusi társaság, hogy ha-zánkat tanulmányozhassa. Lázás érdeklődés-sel tudakozódnak a magyar kollégáknál, hol, merre szebb, tanulságosabb. Az első csoport a magas Tátrába indul, hogy visszajövet a bányavárosokat láthassa, a második csoport Dobsinába indul a jégbarlang, valamint az aggteleki barlang látogatására, a harmadik csoport Sajgó-Tarján, Trencsén-Teplicz, Pös-tyén felé indul, a negyedik Szolnok, Debre-czen és Mármáros-Szigetre indul. Az ötödik csoport Nagyvárád, Kolozsvár, Vajda-Hu-nyadra megy. A hatodik és hetedik irányra jelentkezett a legtöbb résztvevő, ez az Al-Duna, Vaskapu és a Balaton vidéke. Az Ott-hon helyiségének minden termében folynak az aláírások. A déli vasut külön vonaton vi-szi díjtalanul a Balatonhoz induló nagy tár-saságot, mely már is fölülmulja a másfél-százat. Nopcsa báró kormánybiztos pedig a holnapi diszeloadásra 6 páholyt és 120 je-gyet küldött a kongresszus tagjainak ren-delkezésére.

Este Bánffy báró miniszterelnök a budavári palota termeiben látta őket vendégül. Aki nevezetes idegen ez idő szerint Budapesten van, mind ott volt; a különféle kongresszu-sok: a hírlapírók és a telegráf-kongresszus tagjai, a kereskedelmi kongresszus vezetői, azonkívül az osztrák delegáció, a magyar képviselőház számos tagja, a konzuli kar, a művészvilág, élén Munkácsy Mihályval és nejével és a miniszterek csaknem teljes számban. A frakkok sokasága között kelle-mesen tűnt föl a női toalettek suhogása. A hírlapíró hölgyek eljöttek valamennyien és a képviselők, konzulok is elhozák nejküket. A termék csaknem szorongásig megteltek, a vendégek száma megközelítette az ezeret. Bánffy Dezsőné báróné ez alkalommal le-tette a fekete ruhát, melyet eddig rende-sen viselt és maga köré csoportosította a hölgytársaságot.

A zsufolt termekből, ahol mindenféle fri-sítőket szolgáltak, csakhamar a terrászra vo-nult a társaság nagy része, a honnan bűvös kilátás nyílik a fényárban uszó Pestre. A két villogó gyöngysor az ezüstös Duna két partján, a Fürdő-utca csillogó lámpasora, fölöttünk a csillagok szelid világa, az alatt terülő kert illata szinte sejtelmes romanti-kává varázsolta a kellemes estét. Különösen a külföldi hölgyek elbáljolvá néztek át a ha-talmas Pestre, közben fagylalattal lütsítve magukat. A terrászra nyílik a terem, mely-ben minisztertanácsokat szoktak tartani. Ez-

uttal a tojásdad alakú asztalon illatos tea párolgott és a férfiak kényelmesen helyezkedtek el a miniszterek karosszékeiben. A miniszterelnök mindenütt ott volt, lehetőleg mindenkit megszólított és különösen szívesen beszélgetett a külföldi hírlapírókkal, akik nem győztek eléggé kifejezést adni elragadtatásuknak a magyar fővárosban nyert élvezetek és kellemes impressziók fölött.

A többi miniszter is igyekezett segítségére lenni a házigazdának és szívesen szolgált a külföldieknek minden fölvilágosítással, főleg Wlassics Gyula kulturminiszter buzgólkodott e tekintetben és szívesen válaszolt a külföldiek minden kérdésére. Pedig ezek ugyancsak sokat kérdeztek, mert legnagyobb része a lehető legtevésebb fogalmakkal jött ide. Ami a külföldieknek leginkább feltűnt, még pedig a legkellemesebben, ez az volt, hogy a kormányelnök termeiben nyoma sincs a feszességnek. A rendezéssel csillogó ruha nem büszkébb az egyszerű fekete frakknál, mindenki jön, megy, beszélget mindenkiel és ebben a legjobb példával élül jár maga a miniszterelnök és neje. És ez a kedves szeretetreméltósága, melynek melege előtötte az egész nagy társaságot, nagyban hozzájárult ahhoz, hogy mindenki a legszebb, a legkedvesebb benyomást vitte magával a miniszterelnök estéjéről.

Levelezés.

Maros-Ujvár, 1896. június hó 16.

A szegénysorsu iskolás gyermekeket segélyező egyesület, mely alig egy év alatt 500 frt értékig segélyezte a tanulókat, s amely annyi buzgósággal igyekszik nemes feladatának megfelelni, folyó hó 14-én tartotta meg „Buffet”-tel egybekötött nyári táncmulatságát a „Liget”-ben. Dacára, hogy Jupiter pluvius erősen kitett magáért, oly szép közönség gyűlt egybe, hogy az egyesületnek 350 frt bevétele volt, melyből körülbelül 120 frt kiadást levonva, maradt az egyesületnek 230 frt tiszta jövedelem.

Az egyesület összes penzkészlete majdnem 600 frt, mely gyümölcsözőleg van elhelyezve.

Nem mulaszthatom el, hogy az egyesület ügybuzgó, fáradságot nem ismerő, lelkes rendező-bizottságának, u. m.: Steiger Zsigmondné, Dossios N. Demeterné, László Józsefné, Orosz Virgílné, Jancsó Lajosné, Jován Antalné, Susnek Viktorné, Elek Albertné, Dömök Lujza, Jonas Izidorné, Vecsernyés Sándorné és Domiánsichtz Jánosné ő nagyságaiknak, élén az egyesület derek, szeretetreméltó s mindenki iránt szívélyes elnökének Fritz Pálné ő nagyságának a nyilvánosság előtt köszönetet ne mondjak.

Nemes, dicséretes ügyben fáradoznak; legyenek érte áldva!

A buffet gazdag volt; annyi és oly sok iny-esiklandozó ételt — dekorálva az elárúsító nők kedvessége s szeméiknek ragyogó tűzével, mely aztán nagy mértékben befolyásolta a pénztárcákat — rég lehetett látni. Azt hiszem, a szívek is befolyásoltattak, mert a kedves kellnérnök egész hódító erővel, fölfegyverkezve a szeretetreméltóság varázshatalmával, aligha nem szórtak el sok parlagon heverő szívbe oly magokat, melyekből Pásztor Gyula polgári plebános urak fog meggyűlni a baja, ha addig a káplán nem lesz kinevezve.

Felkerem Pásztor Gyula urat, hogy az idei leírt szépségek neveit vegye eviden-

ciába s ha ezek közül 1897. január 1-ig legalább is 4—5 nem jelentkeznek a község házában bizonyos frigy megkötésére, a rongyos-egyesület raktárában kell elhelyezni az illető férfiszíveket, mert egyebet nem érdemelnek.

Ime, a nevek: Fritz Aranka (ez az igazi „aranyos”) Fülöp Etelka, Bonrad Olga, Márczari Berta, Donhoffer Sarolta, Péterfi Matild, Stibor Lujza és Gizella, Sánta Sarolta és Olga, Goldstein Róza, Vermesi Róza és József, Sorompó Irén és Gizella, Böszörményi Ilona, Geiszler Janka, Hillinger Gizella és Karsai Lujzi.

A m. kir. posta teljes felszereléssel működött; a két csinos postás leány ugyancsak igénybe volt véve, de azért a kézbesítések szigorú pontossággal történtek. Ki tudja, mennyi igazat tartalmaztak a levelek? Ki tudja, hányan örvendenek s hányan boszankodnak a postai intézmény ily fejlettségén?

De hát ők lássák!

Sajnálattal kellett nélkülöznünk Sándor Jenőné alelnök szeretetre méltó társaságát, ki gyöngelkedése miatt nem vehetett részt a mulatságon. A multság reggeli 3 óráig tartott.

Omikron.

Vegyes hírek.

— **Kinevezés.** Spaller József a zalatnai áll. kőfaragó és kőcsiszoló ipari szakiskola rendes tanárává nevezetett ki és állásában véglegesített.

— **Eljegyzés.** Szabó Lajos magyarigeni fiatal szolgabíró a napokban eljegyezte néhai Kovács Elek gyulafehérvári polgármester nagymiveltű leányát, Jankát. Örömmel gratulálunk.

— **Adományozás.** Kovrig Tivadar föld-birtokos a nagyenyedi városi pénztárba a napokban az óvoda-alap javára 500 frtot és a tűzoltó-egylet alapja javára 250 forintot fizetett be. Az ép oly jótékony, mint ritka szerény nemes emberbarát újabb hálára kötelezte városunk lakóit.

— **Nagy katonai átvonulás.** Mint biztos forrásból értesültünk, ez év augusztus 24—31-ig városunkban és vidékén nagy katonai átvonulás fog tartatni. Abban az időben városunkban 2000 gyalog és 600 lovas katona fog szállásolni.

— **A tűzoltó-mulatság,** mint lapunk múlt számában tévesen jeleztük, nem 22-én, hanem 21-ikén, ma, vasárnap tartatik meg a sétateren. A rendező-bizottsággá alakult parancsnok minden igyekezete oda irányul, hogy egy kellemes estét szerezzen városi közönségünknek.

— **Nyári mulatság.** A lapunkban már jelzett mulatságok sorozatának kiegészítésül megemlítjük a helybeli kir. orsz. fegyintézet őrszemélyzetének e hó 28-án tartandó táncmulatságát, melynek tiszta jövedelme az őrség temetkezési alapja javára fog fordítatni. E mulatságot, melynek sikere érdekében derek fegyőreink most is mindent elkövetnek, melegen ajánljuk polgárságunk figyelmébe.

— **Filloxera.** Alsófehérvármegye Maros-Szentkirály községében Székelyhidú Viktor filloxera-biztos által a filloxera jelenléte konstatáltatott. Nevezett község határának zár alá vétele iránt az intézkedés megtörtént.

— **A gyulafehérvári gimnázium** érettségi vizsgálatának eredménye a következő: Jelentkezett 22 ifju; ebből az írásbelin elbukott 4, a szóbelin jelesen érett 1, jól

érett 4, egyszerűen érett 10, egy évre visszautasított 1, három hónapra 2.

— **Sertésvész.** Mint lapunkat hivatalos helyről értesítik, Nagy-Küküllővármegyében Eczel és Baráthely községeinek, Alsófehérvármegyében Ó-Dálya községének, Torda-Aranyosvármegyében Maros-Décsé, Székely-Földvár községeinek sertés-allománya a ki-tört sertésvész miatt zár alatt van.

— **Tűz.** Fel-Enyed szomszédos községben e hó 19-én délután egy ház kigyuladt, azonban a gyorsan kivonult lakosság, mielőtt a tűz nagyobb mérvet öltött, teljesen eloltotta. A tűz hírére az enyedi tűzoltók is kivonultak, de mikorra kiérkeztek, nem akadt dolguk. Ezuttal mi is figyelmeztetjük a lakosságot, hogy jól felfogott érdekében a tűzrendőri intézkedéseket minél gyakrabban hajtsák végre. Tűzre, vízre vigyázzatok!

— **Kérelem a t. közönséghez.** A Budapestre szülő levelezéseket a hiányos címzés miatt még mindig nem lehet a kellő gyorsasággal kézbesíteni, mert a cím-iratban a t. közönség többnyire csak az utcát és a házszámot tünteti ki, holott ha a közigazgatási kerület és lehetőleg az emeletet, ajtószámot is följegyeznék, a levelezések kézbesítését meggyorsítaná és a postai közegek teendőit is megkönnyítené. Az utazó postai alkalmazottak — ugyanis — a Budapestre érkező mozgó- és kalauzpostákkal közvetített összes levelezéseket már utközben közigazgatási kerületek szerint rendezik oly czélból, hogy a kézbesítéssel foglalkozó székesfővárosi postahivatalok a rendezett levelezéseket a közigazgatási kerületekben alakított levélhordói kerületek szerint gyorsan szétoszthassák. Ha a levelek címzése hiányos, az utcai alkalmazottak, nemkülönben a kézbesítő postahivatalok feladatukat a kellő időre megoldani nem képesek és ennél fogva kellő időre a levelek sem kézbesíthetők. Újból felkérem tehát a t. közönséget, hogy saját érdekében a levelezések gyorsabb kézbesíthetése s a postai alkalmazottak amugy is terhes szolgálatának megkönnyítése végett a Budapestre szülő levelezések címírataiban az utca és házszámokon kívül a közigazgatási kerületet (II—X-ig) és lehetőleg az emelet és ajtó számát is kiírni sziveskedjek. Budapest, 1896. május hó 28-an. Dür, s. k.

— **Millenniumi történet.** Az Athenaeum r. társulat kiadásában megjelenő „A magyar nemzet története” című tíz kötetes nagy munkából (millenniumi kiadás) könyvpiacra került a 72. 73., és 74. füzet, amelyekben dr. Fraknói Vilmos, a Hunyadiak korának kiváló történetírója, folytatja Mátyás király sziléziai hadjáratának történetét, majd áttér Hunyady Mátyás házasságának, az osztrákok elleni hadjáratának, Bees bevételének, Mátyás hadsergének, diplomáciajának stb. ismertetésére. Az egyik fejezet „Corvin János” címet viseli. Ebben Fraknói a történetudomány legújabb vívmányainak alapján ismerteti a dicső Mátyás király természetes fiának, Corvin Jánosnak, származása körülményeit, kinek anyjáról a történeti kritika csak annyit volt képes megállapítani, hogy Borbála volt a neve, sziléziai előkelő családból származott. A Corvin Jánosra vonatkozó adatok között közölve van még Corvin János születési horoscopjának másolata is, melynek eredetije a krakkói egyetemi könyvtárban őriztetik. Rendkívül érdekesen és vonzóan írja le Fraknói Mátyás király törekvéseit, fáradozásait, hogy ezen egyetlen, de törvénytelen

ágyból származott fiú, Corvin János, részére biztosítsa a trónt. A 73. füzetben Fraknoi be is fejezi a Hunyadiak történetét Mátyás halálával és áttér a Jagellók korára, mely ennek a negyedik kötetnek második részét képezi. Ezekben a füzetekben majdnem minden lapra esik egy-egy igen érdekes kép vagy ábrázolat, mely Hunyady Mátyás király korára vonatkozik. A 72-ik füzethez műmellékletül van csatolva „Náudor-Fehérvár bevétel a törökök által“ egy 1522-ik évből származó nürnbergi színezett fametszet után, „Hunyady János siremlékének“ rajza a gyulafehérvári székesegyházban levő sir után; a 73-ik füzet rendkívüli díszes műmellékletét képezi „Victorini Commentum Super Rhetoricis Ciceronis“ című Corvin-kodex címlapjának színes hasonmása. Ez a nevezetes Corvin-kodex Emich Gusztáv cs. és kir. asztalnok, az Athenaeum r. társaság vezérigazgatójának birtokában van. Ugyancsak a második műmellékleten Cserna Károly remek rajzában látható „Vajda-Hunyady vára a lonagteremmel.“ Egyes füzet ára 30 kr. Kapható minden hazai könyvkereskedésben. Előfizetés negyed évre (12 füzet) 3 forint 60 kr, félévre (24 füzet) 7 forint 20 kr. Az előfizetők minden szombaton egy-egy füzetet kapnak.

Meteorológiai jelentés június 17-től jun. 20-ig.

Nap	Óra	Légnyomás 700+	Hő	Szél iránya és erő- sége	Bor- lat	Csapadék	Hő Napi max. min.
17	7						
	2						
	9	62.8	+17.2	—	0	—	
18	7	63.8	+18.9	—	1	—	
	2	61.4	+28.7	E ₂	2	—	+30.0 +13.1
	9	62.8	+18.6	—	1	—	
19	7	64.5	+19.5	—	0	—	
	2	62.6	+30.4	NE ₂	1	—	+31.3 +15.0
	9	64.4	+20.6	NW ₂	3	—	
20	7	64.4	+20.1	SW ₁	0	—	
	2						
	9						

Kilátás: Továbbra is derült, meleg. Legfőbb helyi zápor.

* A légnyomás tenger színére van átszámítva. — Hő C°. fokokban. Szél iránya: N = észak, S = dél, E = kelet, W = nyugat. Szél erőssége = 1—10-ik. Borulat foka = 1—10-ig. Csapadék mennyisége milliméterekben értendő. ● = eső, * = hó, ▲ = jég, △ = dara.

Apróságok.

Ajánlás.

Párbeszéd képviselő és miniszter között:
— Szépen kérlek, kegyelmes barátom, tégy valamit az öcsémért. Nagyon komoly ember.

— Majd gondom lesz rá, de kissé ostobának látszik.

— Megengedem, de komolyan ostoba.

A helytartó.

A férj: Megbolondultál, hogy majmot vásároltál?

A feleség: Cseppet sem. Minden este elmegysz a klubba és ott maradsz reggelig, engem pedig egyedül hagysz itthon; hát

olyasmit szereztem be, ami téged helyettesíteni képes.

Jószívű gazda.

Schwarzwild bankár: János, akárom, hogy családtagnak tekintsel magadat a házamban. Mától fogva nem kapsz fizetést.

Megirigyelte.

Két barát a kertben sétál.

— Látod azt a fát amott? kérdezi az egyik. Azon akasztotta fel magát az anyósom!

— Igazán? . . . Tedd meg nekem azt a szívességet és add nekem egy ágát, hadd ültessem el a kertemben.

Tetszés szerint.

A san-franciscói legfőbb ítélőszék legközelebb egy igen érdekes pörben fog dönteni, melyben kizárólagosan nyelvtani kérdésszerű van szó; a kérdés eldöntésétől függ, hogy kié legyen egy 400.000 frtból álló összeg. Az angol nyelv majdnem naponként ad alkalmat efféle pörökre, aminek csak az amerikai ügyvédek örülnek. A szóban forgó esetben a következőkről van szó:

Egy társaság szerződésileg arra kötelezte magát, hogy egy másik társaságnak összes hajóiról partra szállítatja a szent és tetszése szerint használhatja az utóbb nevezett társaságnak gépeit. Kire vonatkozik ez a kifejezés: tetszése szerint? Az első vagy a másodikra?

C s a r n o k.

A nemzet hódol a királynak.

Ünnepi ének.

Ita: S a s E d e.

(Folytatás.)

Hideg szél fú ielénk bércezes Mármarosbul; Hanem a honfi szív, lám, ottan is buzdul.

Liptóhoz se kegyes az anyatermészet, Mégis, mennyi pompa, erő van ott, nézzed!

Történeti becsü zászló alatt Nyitra, Szivárványos diszszel rugtatott a szikra: S ha dicséreténél pompádnak, szép Moson, Kifognék a szóból — a kezemet mosom!

Káprázik már szemünk a csuda-nézésbe, Mikor itt az ország első vármegyeje.

Élén a főispán kardosan diszeleg, Nyomába a végeszakadhatlan sereg.

Arany sujtás lepi a kék atilájuk, Farkasbőr kaczagány hullámszél utánuk. Vörös a kucsmájuk, sárga a csizmájuk, — De sok éljen zugott, mosoly repült rájuk!

Nóta zengi hírét, hirdeti a nevét, Hogy híres város az alföldön Kecskemét. De a hire, neve még nagyobb lesz már most; Mennybe viszik, élve, ezt a gyöngyöm várost.

Kecskeméti virtus ragyog le az arczról; Város czimerével oldalukon tarsoly. Prémes kaczagányuk csupa farkas-bőrös, Hej, hogy irigykedik, istenem, Nagy-Körös!

Pozsonymegye népe eljött a határról, S a tizenhetedik századba varázsol:

Kék selyem a dolmány, kék selyem a trikó, Narancsszín mentéjük vidoran rikitó.

És a tarka multtal összefoly a jelen, Fejük felett susog az új történelem, Diszlik zászlójuk a nagy év emlékével, Amikor a király megbékkült népével...

Ósrégi, hatalmas, koronázó város, Pompád a mesével, álommal határos. Sok csillogást látott káprázatos multad, A dísz, a fényűzést, de meg is tanultad.

Uri lovasoknak viselik köntösét — Márja Tréziát ilyenek környezék. Zászlójuk ezüsttel gazdagon himezve, Vörös-fehér selymen a város czimere.

Az északi Sáros, Rákóczi sásfészke, Rákóczi zászlóját hordozza vas-kézbe. Somogy csapatában mágnás töméntelen: Diszlik nevükkel a magyar történelem.

Sopron után látjuk robogni Szabolcsot, Unokáid, vezér, jaj dehogy is korecsok! Fehérlik a Sopron brokát attilája; Szabolcson a régi huszárok ruhája.

Régi ládzásásait felültette Szepes; Nehéz sisakjukon galamb-szárnya repes. Medve kaczagányval ez a csapat zordon, Lovuk is páncélos, ingük aczél-sodrony.

Királyhágón tulról fölrucczant Doboka, Pazar díszmagyarban megannyi bajnoka. Itt vannak, ragyognak Szatmár is, meg Szilágy, Még Torda-Aranyos, meg az egész világ!

S ismét megszakad a káprázatos jelen: Merengésre kész az ősi történelem. Rojtos magyar csizma, ezüstgombos dolmány, Nemzeti bokréta nyusztos kucsma ormán.

Eljöttetek ti is, régi szász vitézek, Vidor ünnepére a jó magyar népek? Az isten áldjon meg, szebeni bajnokok, Mindig a magyarral együtt viruljatok!

Bástyás Temesvárnak tarka diszruhái. Van rajtuk a szemnek mit nézni, csudálni. Hőselyem attila, megszín bársony mente, — Hetyke kucsmájukon hármás sastoll lenge.

Ennyi sajjó ékszert, csatot, lánczot, soha! Megannyi vitéznek hófehér a lova; Hófehér, aminőt hajdonta áldozta Hadur berkeiben Attila táltosa...

Vagyont erő pompát ötvén a sok nemes, Feljött az ünnepre hazafias Temes, Vala a törökkel tenger vesződsége, S lám, milyen hősokeket nevel ott a béke!

Hát e sok kócsagtoll, libegve, lobogva, Tenger aranyos kard, vörösbársony tokba, Basarózsánál is haragosabb mentek? Versecz virágzását ékesen hirdették!

Torontálmegyének sváblakta vidéke Megmutatta: tiszta magyar a szívébe. Kirukkolt ugyancsak aranyos urakkal, Fényes urak után rengeteg csapattal.

Perzekutorai a régi megyének: Köntöseik hordják ezek a legenyek. Utána poroszkál a fürge Pancsova; Lovasa ékszeres, csótáros a lova.

Három zászlót hozott hegyes-völgyes Trencsén;

Ahitattal csüggjünk mindhárom ereklyén! Márja Trézia zajos udvaráról, Susog a másik a kuruczok koráról,

Harmadik zászlója a nemes megyének; Tarkálló pompában alája gyülnék. Udvarhelytől Turóc élég messze esik: Most mégis a sorban együtt örvendezik!

Hát a csöpp Ugoesa, mely, bár „non coronat“, Megérdemli most a dicsőség-koronát? Medve kaczagányát rázza a szél Ungnak, — Tán biz a Rákóczy taborába zúgnak?

Csillog is, csörög is Vas megye páncélja, Méltó unokákon jó ősök aczélja, Ott robognak Zala, Zólyom megye, Veszprém, Aczél szemű ingben félelmetes Zemplén.

S mit jelent e vihar, mely most zug, dörögve? Légy üdvöz, Fiume, koronáknak gyöngye! Vörös-sárga-kékkel zászlója sugárzó, Kevély táltos hátán viszi a kormányzó.

Kineses kikötője a kék Adriának,
Drága szemefénye a magyar hazának;
Mint a mély, a zajló, a végtelen tenger,
Ugy ölel a lelkünk feltő szeretettel!

S bár a bámulattól szemünk szinte fáradt:
Az ünnepség bőség körtje egyre árad.
Büszke paripákon a karok, a rendek
Tán bizony a Rákos mezejére mennek?
Magnások, nemesak, küldötti a népnek,
Őrei ezer év szent szerzeményének,
Rákos mezejére, hej be illenek,
Szabad templomába néptünk Istenének!

Vagy talán a haza szűk immáron nekik?
S mennek, hogy egy ujnak határát megvetik?
Vonulnak győzelmet ígérő csatára,
Diadal menetben új honfoglalásra?

Nem mennek csatára, gyilkos háborúra,
Mines vágyakozásuk véres koszorúra;
Nyomdokikon nem vér, édes virág fakad:
Mosolylyal köszöntik a szép asszonyokat...
(Vége következik)

Szerkesztőség:

Dr. MAGYARI KÁROLY. TÖRÖK BERTALAN.

Kiadók: Cirner és Lingner.

Cirner és Lingner könyvnyomdája, Nagy-Enyeden.

Alsófehérvármegye alispánjától.

Sz. 7846—896.

Pályázati hirdetmény.

A kisenyedi járásban a koncezai szolgabírói hivatalnál a hivatali szolgálai állás megüresedvén, annak betöltésére pályázat hirdetettik.

Évi fizetés 235 frt. Évi ruhaátalány 40 frt.

Pályázni kívánók felhivatnak kérésüket katonai szolgálati bizonyítványaikkal együtt **folyó évi július hó 8-ig** alulírott-hoz betérjeszteni.

Nagy-Enyed, 1896. június 18.

Csató János s. k.
kir. tanácsos, alispán.

743 1—1

Abrudbánya város tanácsától.

Sz. 1988—896.

Hirdetmény.

Abrudbánya városában a kéményseprői állás megüresedvén, felhivom mindazokat, kik azt elnyerni óhajtják hogy pályázati kérésüket **folyó évi július hó 15-ig** hozzám adják be.

A fizetési feltételek és a takarítási árak a városi tanács irodájában megtekinthetők.

Abrudbányán, 1896. évi június hó 11-én.

A városi tanács.

Boér Béla,
polgármester.

742 1—1

Árverési hirdetmény.

A tövisi volt határőrök képviselőtestülete közhírré teszi, hogy a határőrök XXVI. család tulajdonát képező Tövis községében fekvő két lisztelő háromhárom kövü vizi malom és két belső telek együttesen vagy külön külön **1896. július 6 án d. e. 10 órakor** Tövis köz-

ség irodájában önkéntes árverésen eladatik.

Az árverezési feltételek a hivatalos órákban a Tövis községi irodában megtekinthetők.

740 2—3

950—1896.

Árlejtési hirdetmény.

A verespatak-orlai m. kir. és társ. Szt.-Kereszt altárnánál a bányatermények és üzemi anyagok lövonatu vaspályán való szállításához szükséges lófogatok előállítására **1896. augusztus hó 1-től** kezdve **1899. év július hó 31-ik napjáig** három évre ezennel árlejtés hirdetetik.

A vaspályán tiz métermázsát tartalmazó csillékben a bányákból a siklóg átlagosan 5700 méternyi távolságra évenként mintegy 160000 métermázsára érez és törecs lesz szállítandó; az erre vonatkozó ajánlatok egyes csilléknénti árban teendők.

Vállalkozni szándékozók 50 kros bélyeggel és 200 frt bánatpénzzel ellátott zárt ajánlataikat **folyó évi július hó 10-én délelőtti 10 óráig** az alulírt m. kir. bányahivatalhoz küldjék be.

Az árlejtési feltételek az alulírt m. kir. bányahivatalnál megtekinthetők.

M. kir. bányahivatal.

Abrudbányán, 1896. június hó 13-án.

739 2—3

495—896 bgrh. sz.

Árverési hirdetmény.

Alulírott kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy az abrudbányai kir. járásbírósg 3406—1896 számú végzése által szohodóli Goia Juon javára odaváló Toma Gerasim ellen 291 frt 54 kr tőke, ennek 1894. évi január hó 1 napjától számítan 6% kamatai és eddig összesen 17 frt 10 kr perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság 895. foglalt és 840 frtra becsült, a foglalási jegyzőkönyv 1-től 7 tételig 2 ökör, 2 tenéu, 2 ló, 10 juh, 14 ló a Concordia bányánál, 2 malacz, 5 kalangya szénából álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatk.

Mely árverésnek az abrudbányai kir. járásbírósg idézett sz. kiküldetést rendelő végzése folytán a helyszínen, vagyis alperes lakasan Szohodolon leendő eszközlésére **1896. évi június hó 25-ik napjának d. e. 10 órája** határidőül kitézetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t.-cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek beesaron alul is eladatkni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t.-cz. 108. §-ban megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő. Végül felhivatnak mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételarából a végrehajtó követelését megelőző kielégítéshez tartanak jogot, amennyiben részükre foglalás korábban eszközöltetett volna és ez a végrehajtási jegyzőkönyvből ki nem tűnik, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéséig alulírt kiküldött-k vagy írásban beadni, avagy pedig szóval bejelenteni tartoznak.

A törvényes határidő a hirdetménynek a bíróság tábláján kifüggesztését követő naptól számítatik.

Kelt Abrudbányán, 1896. június 8-ik napján.

Szabó Lajos,
kir. bírósági végrehajtó

741 1—1

Schicht-téle

szin-szappan

Törvényszéki legbelajstromozott
védjegy:



Igen jól van szárítva,

kitűnően tisztító,

igen takarékos a használatban,

kezeség mellett tiszta és ártalmatlan a fehérnemű és keznek, egyáltalában a legjobb, ami a szin-szappanból van.

Senki sem bánja meg a kísérletet.

Kapható Nagy-Enyeden: Ifj. Lázár Károlynál.

701 13—20



A zalathnai kénkovand ipar r. t.

Brassói kén-sav- és műtrágyagyára

ajánl: mindennemű száraz és könnyen szórható **super-foszfátot, répa-, szőlő- és árpátrágyát, Thomas-salaklisztet, chilisalétromot, kén-savas ammoniákat** és minden egyéb műtrágyát zavartolt beltartalommal.

Fővilágosításokkal és részletes árjegyzékkel szívesen szolgál

a gyárvezetőség Brassón, valamint

a központi iroda

BUDAPEST, IV., Bocsi-utca 5. szám.

720 5—10